

ΕΤΟΣ 55ον

23 Σεπτεμβρίου 2007

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 38 (2834)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ, Η ΜΑΝΑ ΜΑΣ

Ὁ ἀπ. Παῦλος μέ τή φράση του «ἄνω Ἱερουσαλήμ» ὑπονοεῖ τήν Ἐκκλησία, ὅταν στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα ὑπογραμμίζει ὅτι εἶναι «μήτηρ πάντων ἡμῶν» (Γαλ. 4,26). Καί συνεχίζει μ' αὐτά τά λόγια πού προφητικά ἔχουν γραφεῖ στήν Π. Διαθήκη: «Γέμισε τώρα μέ χαρά καί εὐφροσύνη σύ ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία πρῖν ἔλθει ὁ Χριστός ἦσαν στείρα καί δέν ἐγεννοῦσες τέκνα. Φώναξε μέ ἀγαλλίαση καί βόησε χαρμόсуна σύ, ἡ ὁποία ἔως τώρα δέν εἶχες γεννήσει τέκνα καί δέν εἶχες γνωρίσει τίς ὠδίνες τοῦ τοκετοῦ. Διότι τά τέκνα σου, πού ἦσαν ἔρημη ἀπό ἄνδρα, θά εἶναι πολλά, περισσότερα ἀπό ὅσα εἶχε ἀποκτήσει ἡ ἐπίγειος Ἱερουσαλήμ, ἡ ὁποία ἐπειδή γνώριζε τόν ἀληθινό Θεό, φαινόταν σάν νά ἔχει ἄνδρα». Εἶναι λόγια τοῦ προφήτου Ἡσαΐα, τά ὁποία ἐπαναλαμβάνει ὁ ἀπ. Παῦλος θέλοντας νά τονίσει ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ μητέρα ὄλων μας, ἡ θριαμβεύουσα στόν οὐρανό καί ἡ στρατευόμενη στή γῆ. Εἶναι ἡ μητέρα ὄλων αὐτῶν πού πιστεύουν στόν Ἰησοῦ Χριστό.

Λέξεις, ἐκφράσεις καί ἐξεικονίσεις γιά τήν Ἐκκλησία

Εἶναι γνωστό ὅτι δέν μπορούμε νά δώσουμε ἕναν ὀρισμό γιά νά διατυπώσουμε τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας. Καί τοῦτο γιατί ἡ Ἐκκλησία περικλείει ὄλο τό μέγα μυστήριο τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. Ὅλο τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας ἐνυπάρχει στή Σάρκωση, Σταύρωση, Ἀνάσταση, Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ, στίς θεανθρώπινες αὐτές «οἰκονομίες». Ἐτσι δέν νοεῖται Χριστός χωρίς Ἐκκλησία καί Ἐκκλησία χωρίς Χριστό. Χριστολογία, Ἐκκλησιολογία καί Σωτηριολογία δέν εἶναι δυνατόν νά διαχωρίζονται μεταξύ τους, διότι μαζί ἀποτελοῦν ἕνα καί τό αὐτό θεανθρώπινο γεγονός. Ἐτσι, ἐπειδή ἡ φύση τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μυστήριο πού ὑπερβαίνει τήν ἀνθρώπινη κατανόηση, μόνο μέ εἰκόνες μπορούμε νά τήν προσεγγίσουμε. Οἱ κυριότερες λέξεις, ἐκφράσεις καί εἰκόνες πού βρίσκουμε διατυπωμένες στήν Ἁγ. Γραφή καί στά συγγράμματα τῶν θεοφόρων Πατέρων

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Γαλ. δ' 22 – 27)

Οι δύο Διαθῆκες

Ἀδελφοί, γέγραπται γὰρ ὅτι Ἄβραάμ δύο υἱοὺς ἔσχεν, ἓνα ἐκ τῆς παιδίσκης καὶ ἓνα ἐκ τῆς ἐλευθέρας. Ἄλλ' ὁ μὲν ἐκ τῆς παιδίσκης κατὰ σάρκα γεγέννηται, ὁ δὲ ἐκ τῆς ἐλευθέρας διὰ τῆς ἐπαγγελίας. Ἐτινά ἐστὶν ἀλληγορούμενα· αὗται γὰρ εἰσι δύο διαθῆκαι, μία μὲν ἀπὸ ὄρους Σινᾶ, εἰς δουλείαν γεννωσα, ἣτις ἐστὶν Ἄγαρ. Τὸ γὰρ Ἄγαρ Σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ, συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἱερουσαλήμ, δουλεύει δὲ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς· ἡ δὲ ἄνω Ἱερουσαλήμ ἐλευθέρα ἐστὶν, ἣτις ἐστὶ μήτηρ πάντων ἡμῶν. Γέγραπται γάρ· εὐφράνθητι στείρα ἢ οὐ τίκτουσα, ῥῆξον καὶ βόησον ἢ οὐκ ὠδίνουσα· ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

εἶναι: Σῶμα Χριστοῦ, λαὸς τοῦ Θεοῦ, κοινωμία ἀγίων, κοινωμία πιστῶν, βασιλεία, βασιλίσσα, νύμφη, νυμφῶν, παστάς, ποιμνη, κιβωτός, ἄμπελος, ἴσχυρία, γεώργιον, οἶκος, οἰκοδομή, πύργος, σκηνή, αὐλή, κῆπος, λιμὴν, πόλις, σύνοδος, νέα Ἱερουσαλήμ, ἄνω Ἱερουσαλήμ, μουσικὴ Σιών, νέος Ἰσραήλ, καὶ ἡ τόσο συγκινητικὴ καὶ προσιτὴ λέξις, μήτηρ.

Ζωντανά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, παιδιά της

Ῥωραϊότατα τό διατύπωσε ὁ ἱ. Κυπριανός ὅτι «δέν μπορεῖ νά ἔχει τὸν Θεό πατέρα, ὅποιος δέν ἔχει τὴν Ἐκκλησίαν μητέρα». Πράγματι, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ μάνα μας. Ἡ στοργικὴ καὶ πάντοτε φιλιάνθρωπος, ἡ ἀγία μάνα μας ποὺ ἐκφράζοντας τὴν ἀπειρὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο λειτουργεῖ μὲ τὴν ἀκάματη μέριμνά της ὡς «μήτηρ πάντων ἡμῶν» καὶ τῶν πιὸ ἀμαρτωλῶν, ὡς μήτηρ φιλόστοργος, «ὡς ἂν τροφὸς θάληπ τὰ ἑαυτῆς τέκνα» (Α΄ Θεσ. 2,7) καὶ «ὡς ὄρνις ἐπισυνάγουσα τὰ νοσσία ἑαυτῆς» (πρβλ. Ματθ. 23, 37), «τοῖς πᾶσι γινόμενῃ τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσῃ» (πρβλ. Α΄ Κορ. 9, 22). Στόν χώρῳ τῆς Ἐκκλησίας καταφθάνει ὁ ἀγριεμένος ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ἀμαρτία καὶ καταλαγιάζει καὶ ἡρεμεῖ, μετανοεῖ καὶ ἀγιάζεται. Μέσα σ' αὐτὴν ἔρχονται φθαρμένες ὑπάρξεις καὶ ζωογονοῦνται. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ ζεστὴ ἀγκαλιὰ της ὁ ἐκκοσμικευμένος καὶ παγωμένος ἀπὸ τὸν μηδενισμό ἄνθρωπος βρίσκει τὴν ἀνθρωπιά καὶ τὴν παρουσία τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ποὺ τοῦ παρέχει κατάφαση στὴ ζωὴ, νόημα καὶ προοπτικὴ. Θά ἀρνηθῶ λοιπόν τὴν Ἐκκλησίαν; Θά προδώσω τὴ μάνα μου; Ποτέ. Ἀντίθετα θά ζήσω ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ διὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ζωὴ μου θά ζυμῶνεται καθημερινά μ' αὐτή.

Ἄρχιμ. Χ. Π.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, εἶναι γραμμένον, ὅτι ὁ Ἀβραάμ εἶχε δύο υἱούς, ἓνα ἀπό τὴν δούλν του καὶ ἓνα ἀπό τὴν ἑλευθέραν. Ἄλλ' ὁ υἱὸς τῆς δούλνς ἐγεννήθηκε κατὰ τὸν φυσικὸν νόμον, ἐνῶ τῆς ἑλευθέρας ἐγεννήθηκε δυνάμει τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Θεοῦ. Αὐτὰ εἶναι ἀλληγορικά. Αἱ δύο αὐταὶ γυναῖκες εἶναι αἱ δύο διαθήκαι ἢ μία ἢ ὁποία προῆλθε ἀπὸ τὸ ὄρος Σινᾶ καὶ γεννᾶ παιδιά διὰ δουλείαν· αὐτὴ εἶναι ἡ Ἄγαρ, –διότι ἡ λέξις Ἄγαρ σημαίνει τὸ ὄρος Σινᾶ εἰς τὴν Ἀραβίαν– ἀντιστοιχεῖ δέ εἰς τὴν σημερινὴν Ἱερουσαλήμ, ἢ ὁποία εἶναι δούλν μαζί μέ τὰ παιδιά τῆς. Ἡ ἄνω ὅμως Ἱερουσαλήμ εἶναι ἑλευθέρα, καὶ αὐτὴ εἶναι μητέρα ὄλων μας, διότι εἶναι γραμμένον, νά εὐφρανθῆς ἐσὺ ἢ στεῖρα, πού δέν γεννᾷς. Βγάλε φωνὴν καὶ φώναξε ἐσὺ, πού δέν κοιλοπονᾷς, διότι θά ἔχη περισσότερα παιδιά ἢ ἐγκαταλειφθεῖσα παρὰ ἐκείνη πού ἔχει ἄνδρα.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκῆς τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλια, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Η ΑΓΑΠΗ, Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ

«Κραταῖά ὅπως ὁ θάνατος ἡ ἀγάπη», ἀναφέρεται στό Ἔσση Ἀσμάτων (8,6). Κι ἔτσι, ὅταν χάνουμε ἓνα ἀγαπημένο μας πρόσωπο, πρέπει νά ξέ-ρουμε πὼς μπορεῖ ὁ θάνατος νά ἐπεμβαίνει στή σχέση μας μέ τὸ πρόσωπο αὐτό, ἀλλά δέν μπορεῖ νά διασπάσει τὸν σύνδεσμο τῆς μεταξὺ μας ἀγάπης. Ὅσο θά ὑπάρχει μέσα μας ὡς μνήμη καρδιακή, ὅσο τὸ παράδειγμά του θά φωτίζει τὴ ζωὴ μας, τόσο περισσότερο τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο θά ζεῖ μαζί μας. Κι ἀκόμα, ὅσο ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ –ἡ Βασιλεία πού ἔκανε μέλος τῆς τὸν ἄνθρωπό μας– ἀποκτᾶ ἐκτόπισμα καὶ κυριαρχία μέσα μας, τόσο ἡ πα-ρουσία του θά εἶναι ἐντὸς μας ζωηρὴ. Καὶ μέ ἄλλα λόγια, ἂν ἡ ἀγάπη μας γιὰ τὸν ἄνθρωπο πού ἔφυγε εἶναι ἀληθινή, ἂν τὸ πρόσωπό του ἦταν καὶ εἶναι ὁ θησαυρός μας, κι ἂν «ὅπου εἶναι ὁ θησαυρός μας, ἐκεῖ εἶναι καὶ ἡ καρδιά μας» (Ματθ. 6, 21), τότε μέ τὸν θάνατο τοῦ ἀγαπημένου ἐκχωροῦμε ἄλλο ἓνα κομμάτι τῆς καρδιάς μας στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μέχρι νά ἔρθει ἡ στιγμή νά συναντηθοῦμε μέ ὄλους στό ἐόρτιο Δεῖπνο τῶν Ἑσχάτων, στό πανηγύρι τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ζωῆς πού μᾶς ἐπιφυλάσσει ὁ Σωτῆρας Χριστός – ὁ Ὡν, ὁ Ἦν καὶ ὁ Ἐρχόμενος!

23 Σεπτεμβρίου 2007: ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΛΟΥΚΑ
Ἡ σύλληψις τοῦ Προδρόμου καί βαπτιστοῦ Ἰωάννου.
Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἑωθινόν: ζ΄ – Ἀπόστολος: Γαλ. δ΄ 22-27 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ε΄ 1-11.
Ἡ ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 30 Σεπτεμβρίου, Β΄ Λουκά.
Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. θ΄ 6-11 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ζ΄ 31-36.

Ο ΑΧΑΝΗΣ ΟΡΙΖΟΝΤΑΣ ΚΙ Η ΕΣΩΤΕΡΗ ΦΩΝΗ

Οἱ στατιστικὲς δείχνουν πὼς οἱ νέοι ἄνθρωποι στὴν ἐποχὴ μας ἀδρανοῦν μπροστὰ σὲ κάθε ἔκφραση συλλογικῆς δράσης: ἀδιαφοροῦν γιὰ τὰ κοινά, δὲν συμμετέχουν σὲ συλλόγους, ἐνώσεις ἢ ἄλλες κοινωνικὲς ὁμάδες. Οἱ κοινωνιολόγοι ἀποδίδουν τὸ φαινόμενο στὶς συνθῆκες τοῦ σύγχρονου κόσμου: Μὲ τὴν πρόοδο καί ἐξέλιξη τῶν μέσων ἐπικοινωνίας, ἐνημέρωσης καί μεταφορᾶς, καί μὲ τὴν εἴσοδο τοῦ Ἴντερνετ στὴν καθημερινότητα, ὁ ἄνθρωπος ζεῖ σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα «πλανητικῆ» ὀρίζοντάς του δὲν εἶναι πιά ἡ πόλις του, ἢ ἔστω ἡ χώρα του, ἀλλὰ ὁ ἀπέραντος πλανῆτης. Καί μπροστὰ στὸν ἀχανή αὐτὸ ὀρίζοντα, ὁ νέος ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἀμελητέος, μόνος, ἀνῆμπορος – κάθε ἐγχείρημα παρέμβασης καί δράσης του στὸν δημόσιο χῶρο, τοῦ φαίνεται ἐκ προοιμίου καταδικασμένο σὲ ἀποτυχία, γιατί αἰσθάνεται τὸν δημόσιο αὐτὸ χῶρο ἀχανή καί ἀπρόσιτο.

Πολλοὶ ἐκτιμοῦν τὴ στάση αὐτὴ τῶν νέων ὡς δυσοσίωνη. Ὅμως, μέσα ἀπ' αὐτὴν ἐνδέχεται νὰ ἀνατεῖλει καί κάτι ἐλπιδοφόρο: ἀμήχανοι μπροστὰ στὸν ἀχανή ὀρίζοντά τους, οἱ νέοι ἴσως νὰ στραφοῦν στὸν ἄμεσα προσεγγίσιμο διπλανό τους, γιὰ νὰ τὸν συναντήσουν ὡς συμπαραστάτη, φίλο, ἀδελφὸ. Κι ἀκόμα, ἐνδέχεται νὰ καταδυθοῦν ἐντὸς τους καί νὰ ἀφουγκραστοῦν ἐκεῖ τὴν ἀπαλή φωνή –τὴ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ– πού μέσα σὲ κάθε ἄνθρωπο, καταμεσῆς στὶς ὅποιεςδήποτε συνθῆκες, ψιθυρίζει «ρήματα ζωῆς αἰωνίου» (Ἰωάν. 6, 68).

Ἀκοῦστε στὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «Πνευματικὴ ἰατρικὴ», μὲ τὸν Ἰατρὸ Νικόλαο Λιλιόπουλο, κάθε Παρασκευὴ στίς 20.30

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότριας - Διευθυντῆς: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκ. τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ**» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στό Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm